

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

30 november 1998

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer Peter Desmet**

Hoofdstuk III – Leefmilieu

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Dirk Van Mechelen.

Vaste leden :

de heren Georges Beerden, Peter Desmet, Hugo Marsoul, Leonard Quintelier, Jef Van Looy ;

mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heren Arnold Van Aperen, Dirk Van Mechelen ;

de heren Freddy De Vilder, Jacky Maes, Bruno Tobback ;

de heren Frank Creyelman, Frans Wymeersch ;

mevrouw Gerda Raskin ;

de heer Johan Malcorps.

Plaatsvervangers :

de heren Jos De Meyer, Johan De Roo, mevrouw Veerle Heeren, de heren Erik Matthijs, John Taylor ;

mevrouw Yolande Avontroodt, de heren Marino Keulen, Patrick Lachaert ;

de heren Peter Dufaux, Carlos Lisabeth, Jacques Timmermans ;

de heren Wilfried Aers, Pieter Huybrechts ;

de heer Johan Sauwens ;

mevrouw Vera Dua.

*Zie :***1214** (1998-1999)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Verslag van het Rekenhof
- Nrs. 3 tot 10 : Amendementen
- Nr. 11 : Verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting
- Nr. 12 : Verslag namens de Commissie voor Cultuur en Sport
- Nr. 13 : Verslag namens de Commissie voor Financiën en Begroting

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak op 12 en 20 november 1998 het hoofdstuk III Leefmilieu van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999.

Het programmadecreet werd besproken in samenhang met het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1999 (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 15/1*) en de beleidsbrief 'Leefmilieu, Natuur, Landinrichting en Landschappen. Beleidsprioriteiten 1998-1999', ingediend door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 1217/1*). Hierover wordt verslag uitgebracht in *Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 15/13-D*.

In samenhang met Afdeling 1 Oppervlaktewateren van het hoofdstuk III Leefmilieu werd het voorstel van decreet van de heren Wilfried Aers, Filip Dewinter en Roeland Van Walleghem houdende wijziging van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 1126/1*) behandeld. Het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting werd als basis voor de bespreking genomen. De tekst van artikel 2 van het voorstel van decreet werd ingediend als amendement betreffende een nieuw artikel 3bis en verworpen.

I. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Dit verslag beperkt zich tot de artikelsgewijze bespreking van het hoofdstuk III – Leefmilieu van het programmadecreet.

In het verslag betreffende de uitgavenbegroting en de beleidsbrief van minister Theo Kelchtermans met de beleidsprioriteiten voor 1999 wordt uitvoerig ingegaan op de thema's waterbeleid, afval en bodemsanering. Voor de algemene bespreking van het programmadecreet wordt dan ook verwezen naar dit verslag (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 15/13-D*).

AFDELING 1

Oppervlaktewateren

Artikel 3

Een amendement van de heer Johan Malcorps strekt ertoe artikel 3 te vervangen. Het lid stelt voor de maximale gewestbijdrage voor gemeentelijke rioleringswerken te verhogen tot 90 percent van de totale kosten als het gaat om gemeentelijke "infiltratieprojecten", met name :

- gescheiden rioleringsstelsels met infiltratievoorzieningen ;
- gemeentelijke toelagen voor particulieren die hemelwater apart opvangen en gebruiken of die doordringbare verharde oppervlakten voorzien ;
- het voorzien in aangepaste infiltratieleidingen en/of -collectoren om hemelwater gescheiden af te voeren ;
- het afkoppelen van hemelwater voor gebouwen van de gemeente en het doordringbaar maken van verharde oppervlakten in eigendom van de gemeente.

De subsidies worden beperkt tot 60 percent van de totale kosten als het gaat om gescheiden rioleringsstelsels zonder infiltratievoorzieningen en tot 25 percent van de totale kosten als het gaat om gemengde rioleringsstelsels (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 1214/4*).

Het oude systeem van gemengde rioleringen, dat vooralsnog goedkoper blijft, moet volgens de indier actief worden ontmoedigd. Anders zullen sommige gemeenten, die voor de keuze worden gesteld tussen een lagere subsidie voor een goedkoper stelsel en een hogere subsidie voor een duurder stelsel, toch voor het eerste kiezen, hoewel dit vanuit milieu-oogpunt niet wenselijk is.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht stelt in een subamendement voor de voorwaarden voor de betoelaging van 90 percent anders te omschrijven. Gemeentelijke infiltratieprojecten moeten volgens de tekst van het subamendement voorzien in :

- gescheiden rioleringsstelsels met infiltratievoorzieningen ;
- gemeentelijke bouwverordeningen die de verplichting voorzien het hemelwater apart op te vangen en te gebruiken en/of doordringbare verharde oppervlakten te voorzien ;

- aangepaste infiltratieleidingen en/of -collectoren om hemelwater gescheiden af te voeren ;
- de afkoppeling van hemelwater aan overheidsgebouwen en/of het doordringbaar maken van verharde oppervlakten in eigendom van de overheden (*Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1214/6*).

Op deze wijze worden de te nemen maatregelen volgens het lid meer afgestemd op de gemeentelijke realiteit en tevens uitgebreid tot andere overheden. Het instrument van de gemeentelijke bouwverordening biedt heel wat mogelijkheden om gescheiden stelsels en infiltratie aan te moedigen.

Het subamendement van mevrouw De Maght-Aelbrecht wordt verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Het amendement van de heer Malcorps wordt verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 3bis (nieuw)

Een amendement van de heren Wilfried Aers, Filip Dewinter en Roeland Van Walleghem strekt ertoe een artikel 3bis in te voegen. In de voorgestelde tekst wordt artikel 35ter van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging gewijzigd. De vrijstelling van de milieuheffing op de waterverontreiniging wordt uitgebreid tot de personen die een verhoogde tegemoetkoming in de terugbetaling van de ziekteverzekering genieten (*Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1214/5*).

De heer Wilfried Aers herinnert eraan dat het WIGW-statuuut aan weduwen/weduwnaars, invaliden, gepensioneerden en wezen toegang geeft tot een goedkopere gezondheidszorg en tot een aantal andere voorzieningen, op voorwaarde dat zij een inkomen hebben onder een bepaald plafond. De voordelen van dit statuut werden door het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 uitgebreid tot personen die een gewaarborgd inkomen, een bestaansminimum, een levensminimum, een tegemoetkoming voor gehandicapten of een verhoogde kinderbijslag ontvangen. De wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging voorziet al in een vrijstelling van de milieuheffing voor bepaalde van deze categorieën. Personen met een verhoogde tegemoetkoming in

de terugbetaling van de ziekteverzekering hebben echter nog geen recht op de vrijstelling.

De uitbreiding van de vrijstelling tot deze categorie zou de uniformiteit van de regelgeving ten goede komen en is volgens de heer Aers ook om sociale redenen wenselijk. De inkomsten van bejaarden die een verhoogde verzekeringstegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verzorging genieten, zijn nauwelijks toereikend om de kosten van hun verzorging te dekken.

De minister verwijst naar de bespreking van de begroting 1998 (*Parl. St. VI. Parl. 1997-98, nr. 15/9-L*). Er werd toen uitgebreid gediscussieerd over de sociale verdelingseffecten van de nieuwe regeling voor afvalwaterheffingen, die bij het programmadecreet van 20 december 1996 werd ingevoerd. De nu geldende regeling voorziet in een vrijstelling van heffing voor bepaalde, welomschreven groepen. Bij de afbakening van die categorieën werd vooral gekeken naar de financiële draagkracht. Om die reden werden personen die het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genieten (ongeveer 48.000 bejaarden), die het bestaans- of levensminimum toegekend door het OCMW ontvangen (ongeveer 29.000 personen) of die de inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten krijgen (ongeveer 11.000 gehandicapten), vrijgesteld van de heffing. Deze aantallen zijn haalbaar voor wat de verwerking betreft van de attesten door de VMM, die instaat voor de berekening en de verzending van de aanslagen. Ook voor het evenwicht van het Mina-fonds, van waaruit de waterzuivering wordt gefinancierd, zijn deze cijfers niet problematisch. De uitbreiding tot alle personen die onder het WIGW-statuuut vallen, zou het totaal aantal vrijgestelden op 600.000 tot 650.000 personen in het Vlaamse gewest kunnen brengen. Die operatie zou een te grote impact op de financiering van de waterzuivering hebben..

Op vraag van de heer Filip Dewinter bevestigt de minister dat het cijfer van 600.000 tot 650.000 WIGW's slaat op de periode na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 8 augustus 1997. De categorieën die nu reeds van vrijstelling van waterheffing genieten zijn dus in deze cijfers opgenomen. Voor de uitbreiding in 1997 waren er ongeveer 450.000 WIGW's.

Bij de bespreking van de huidige regeling in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud werd volgens de minister bovendien beklemtoond dat het principe "de vervuiler betaalt" bij de vaststelling van milieuheffingen niet verder mocht worden uitgehouden. Het wegvallen van de vroegere

sociale correctiefactor wordt op het vlak van de watervoorziening ook gecompenseerd door de gratis levering van 15 kubieke meter water per persoon.

Voorzitter Dirk Van Mechelen herinnert aan de vragen tot vrijstelling van de heffing voor sportclubs en bejaardenhomes. Eén van de conclusies van de bespreking in de commissie was dat sociale correcties bij voorkeur buiten de milieuheffingen moesten gebeuren.

Het amendement van de heren Aers, Dewinter en Van Wallegghem wordt verworpen met 11 stemmen.

Artikel 4

Een amendement van de heren Johan Malcorps, Dirk Van Mechelen, Leonard Quintelier en Bruno Tobback strekt ertoe aan artikel 4 een 3°, 4° en 5° toe te voegen (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 1214/4*).

De in het amendement voorgestelde tekst wijzigt de in artikel 35quater, § 1, 4° van de wet van 26 maart 1971 opgenomen heffingsregeling voor heffingsplichtigen die het huishoudelijk afvalwater van hun woongelegenheden of inrichting zuiveren of laten zuiveren in een particuliere zuiveringsinstallatie. Wie zelf zijn of haar afvalwater zuivert zou voor 100 percent worden vrijgesteld van het betalen van de waterheffing. Ook de verplichting om te lozen in een oppervlaktewater wordt geschrapt. Volgens de indieners is die voorwaarde weinig relevant als het gaat om kleinschalige zuiveringsystemen, bijvoorbeeld rietvelden, met infiltratie van gezuiverd water in de bodem.

De problematiek van de particuliere waterzuivering is reeds herhaaldelijk in de commissie besproken. De minister kan zich akkoord verklaren met de voorgestelde wijzigingen.

Het amendement van de heren Malcorps, Van Mechelen, Quintelier en Tobback wordt aangenomen met 11 stemmen.

Het gewijzigde artikel wordt aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 5

In artikel 5 wordt een technische correctie aangebracht. Op de zevende regel wordt het jaartal "1993" vervangen door "1992".

Het artikel wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 6

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 6bis (nieuw)

Bij amendement stelt de heer Johan Malcorps voor een nieuw artikel 6bis in te voegen. Daarin wordt bepaald dat de regering een Noodfonds instelt voor de financiering van dringende werken om nieuwe overstromingsrampen te voorkomen (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 1214/4*).

Dit amendement hangt samen met amendementen van de indiener bij de uitgavenbegroting, meer bepaald bij de artikelen 3.10 en 3.20 van de begroting van het Mina-fonds (*Parl. St. Vl. Parl. 1998-99, nr. 15/4*)).

Het amendement wordt verworpen met 8 stemmen tegen 2 bij 1 onthouding.

AFDELING 2

Afvalheffingen

Artikel 7

Artikel 7 van het programmadecreet bevat een afwijking op het gangbare heffingstarief voor "het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat deze oven op vrijwillige basis door de exploitant tijdelijk om milieuredenen buiten dienst werd gesteld". De heer Bruno Tobback stelt dat het principe verwoord in dit artikel verdedigbaar is. Over de modaliteiten is echter discussie mogelijk. Zo is het in artikel 7 vooropgestelde criterium vrij vaag: wat is vrijwillige sluiting om milieuredenen? In de huidige context heeft men uiteraard enkele concrete installaties voor ogen, maar in de toekomst kan dit criterium ook anders worden ingevuld. Kan de minister de voorwaarden verduidelijken? Hoe kan de vrij lange termijn van 18 maanden worden verantwoord? Volgens het lid moet worden vermeden dat de huisvuilverbrandingsovens die de voorbije

jaren in nieuwe technologie investeerden, nu voor een kostenhandicap worden geplaatst door de toekenning van een preferentieel tarief aan uitbaters die niet tijdig de nodige investeringen deden.

De minister stelt dat moet worden vermeden dat de overheid, in casu het Mina-fonds, hogere inkomsten zou genieten door het feit dat de intercommunales en gemeenten hogere heffingen moeten betalen voor het storten van de afvalstoffen die ze niet meer naar de ovens kunnen afvoeren. Dit zou door de betrokkenen als onrechtvaardig worden ervaren. Bij de sluiting van de ISVAG-oven was reeds toegezegd dat binnen de periode vereist om de noodzakelijke saneringen, overeenkomstig de aanbevelingen van de Bijzondere Onderzoekscommissie, door te voeren, een verminderde heffing zou worden aangerekend. Uit het lastenboek bleek toen dat 18 maanden een redelijke termijn was voor de uitvoering van de werken.

Een gelijkaardige redenering ligt aan de basis van artikel 8, waarin een nultarief wordt ingesteld voor de verwerking van afvalstoffen die afkomstig zijn van de overstromingsramp van september 1998. Het zou volgens de minister niet gepast zijn dat de gewestelijke overheid heffingen oplegt voor de verwerking van dit afval, dat duidelijk door overmacht is ontstaan.

De heer Peter Desmet vraagt wat onder “op vrijwillige basis” moet worden verstaan. De oven van Harelbeke werd door de exploitant onmiddellijk stilgelegd na de mededeling van de Milieu-inspectie dat uit de metingen bleek dat de norm werd overschreden en dat de oven buiten dienst moest worden gesteld. De Milieu-inspectie nam de beslissing zonder dat de verantwoordelijken van de oven werden gehoord. Op dat ogenblik waren echter al werken gepland en gedeeltelijk zelfs in uitvoering om, op basis van aanbevelingen van de Bijzondere Onderzoekscommissie, de installatie aan te passen. Valt dit ook onder “op vrijwillige basis”?

In andere gevallen werd volgens het lid eerst de minister en de administratie ingelicht en werd een advies van de commissie Baeyens gevraagd. vervolgens werd overleg gepleegd met het bestuur van de verbrandingsoven, dat dan de beslissing kon nemen om de oven vrijwillig te sluiten. Het lid meent dat een ongelijke behandeling van de huisvuilverbrandingsinstallaties moet worden vermeden.

Er ontploft zich in de commissie een discussie waaraan de minister en diverse leden deelnemen. Daarin wordt benadrukt dat de maatregel bedoeld

is voor exploitanten die de oven tijdelijk stilleggen om via technische ingrepen en/of aanpassing van de installaties de opgelegde emissienormen te kunnen halen. De intentie om te investeren in deze ingrepen of bijstellingen zou reeds voor de stillegging van de installatie moeten bestaan.

Volgens enkele leden kan het niet de bedoeling zijn om de bepaling systematisch toe te passen op alle verouderde installaties die tijdelijk of definitief worden gesloten. De maatregel mag ook het ontrappend effect van de stortheffingen niet ondermijnen. Verder wordt het belang van de continue bemonstering van de huisvuilovens nogmaals beklemtoond.

De minister stelt dat in geval van betwisting van de in dit artikel voorgestelde maatregel, de Geschillenadviescommissie inzake milieuheffingen op afvalstoffen een uitspraak kan doen.

Het ongewijzigde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 8

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

AFDELING 3 (Nieuw)

Bodemsanering

Artikel 8bis (nieuw)

De heer Peter Desmet wijst op praktische problemen en onrechtvaardigheden bij de uitvoering van het bodemsaneringsdecreet. Bij decreet van 26 mei 1998 werden bepaalde wijzigingen aan het bodemsaneringsdecreet aangebracht, die een verbetering moesten inhouden en het decreet in de praktijk beter toepasbaar en aanvaardbaar moesten maken. Voor bepaalde overdrachten blijkt het decreet echter strenger geworden.

Zo bepaalt artikel 2, 17bis van het decreet thans dat er voor overdracht onder levenden van appartementen geen bodemattest vereist is, “voor zover in het betrokken privatieve gedeelte of in de gemeenschappelijke bestanddelen waarin het betrokken privatieve gedeelte een aandeel heeft, geen inrichting gevestigd is of was en geen activi-

teit wordt of werd uitgeoefend die opgenomen is in de lijst bedoeld in artikel 3, § 1, van het decreet”.

Als er dus een appartementsgebouw is opgetrokken op een grond, waar er ooit – hoe lang geleden ook – een activiteit werd uitgeoefend die opgenomen is in de door de Vlaamse regering opgestelde lijst van inrichtingen en activiteiten die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken, dan is een bodemattest en bodemonderzoek vereist voor de verkoop van elk individueel appartement. In de praktijk kunnen zich daardoor volgens de heer Peter Desmet zeer grote problemen stellen.

Zo is er een concreet dossier van een bejaard koppel dat een appartementsgebouw gelegen op de derde verdieping wil verkopen. Het appartement blijkt echter in de jaren '70 gebouwd te zijn op de gronden van een voormalige verffabriek. Daarbij werd het terrein, dat in het centrum van een middelgrote gemeente ligt, volledig overbouwd. Naast het gebouw werd immers een parking en een doorgangsweg aangelegd. De decreetgever bepaalde dus recent dat wie een dergelijk appartement wenst te verkopen een bodemattest en een bodemonderzoek moet aanvragen.

Het lid vraagt zich af of het zin heeft om bij de verkoop van een appartement op een volledig overbouwd terrein een bodemattest te vragen. Omdat verffabrieken voorkomen op de lijst van inrichtingen en activiteiten die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken, moet het bejaarde koppel tevens een oriënterend bodemonderzoek laten uitvoeren, wat hen minstens 100.000 frank kost. Omdat de hele grondoppervlakte bebouwd of verhard is, kan dergelijk onderzoek niet gebeuren zonder dat er schade wordt aangebracht. Wie zal deze schade vergoeden?

Het is volgens de heer Desmet niet billijk mensen die jaren geleden, toen er nog geen sprake was van bodemsaneringswetgeving, nu te laten opdraaien voor deze kosten. Daarom is het aangewezen enkel die appartementsgebouwen te viseren, die sinds de inwerkingtreding van het oorspronkelijke bodemsaneringsdecreet gebouwd zijn. Het lid stelt daarom in een amendement bij het programmadecreet voor dat enkel een bodemattest vereist is "voor zover in het betrokken privatieve gedeelte of in de gemeenschappelijke bestanddelen waarin het betrokken privatieve gedeelte een aandeel heeft, geen inrichting gevestigd is of sinds 29 oktober 1995 was of geen activiteit wordt of sinds 29 oktober 1995 werd uitgeoefend die opgenomen is in de lijst bedoeld in artikel 3, § 1 van dit decreet" (*Parl. St. VI. Parl. 1998-1999, nr. 1214/3*).

De heer Eddy Van Dyck, hoofd van de dienst Sanering van de OVAM, bevestigt dat vóór de wijziging bij decreet van 26 mei 1998 geen bodemattest voor de verkoop van een appartement vereist was. Dit was wel het geval voor appartementen die voor een gecumuleerde duur van meer dan 9 jaar werden verhuurd. Sinds de recente decreetswijziging werden verkoop van een appartement en verhuur voor meer dan 9 jaar dus gelijkgesteld. Wat de privatieve gedeelten en de gemeenschappelijke bestanddelen betreft, moet echter worden vermeden dat bedrijven een gemeenschappelijke eigendom aanwenden om aan hun saneringsverplichtingen te ontsnappen. Daarom werd aan de definitie in artikel 2, 17bis van het decreet toegevoegd "voor zover [...] geen inrichting gevestigd is of was en geen activiteit wordt of werd uitgeoefend die opgenomen is in de lijst bedoeld in artikel 3, § 1, van het decreet”.

De spreker laat opmerken dat de regeling voor appartementsgebouwen in dit opzicht niet verschilt van de regeling voor woonwijken en dergelijke. Indien op de grond een inrichting gevestigd is of was of een activiteit wordt of werd uitgeoefend die bodemverontreiniging kan veroorzaken, moet een bodemonderzoek gebeuren. De betrokken eigenaars kunnen nadien wel proberen het bewijs te leveren dat ze "onschuldige eigenaars" zijn. Indien het bejaarde koppel uit het geciteerde voorbeeld kan aantonen dat ze de verontreiniging niet zelf hebben veroorzaakt, zijn ze niet verplicht zijn tot bodemsanering over te gaan. De spreker waarschuwt dat indien appartementen worden vrijgesteld van deze verplichting, men dezelfde afwijking kan vragen voor woonwijken en andere vorm van wonen met gemeenschappelijke bestanddelen. De vraag stelt zich dan ook of de overheid in deze gevallen steeds ambtshalve moet saneren.

De heer Peter Desmet begrijpt de juridische logica achter de huidige bepalingen. Een decreet moet echter ook billijk en maatschappelijk aanvaardbaar zijn. In dit geval zou het billijk zijn de appartementen die gebouwd zijn voor de inwerkingtreding van het decreet vrij te stellen van de verplichting een attest aan te vragen en een bodemonderzoek uit te voeren.

De minister wil de juridische consequenties van de voorgestelde wijziging nader laten onderzoeken en stelt voor deze aangelegenheid opnieuw te bespreken bij de behandeling van het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999.

Het amendement van de heer Desmet wordt ingetrokken.

II. EINDSTEMMING

Het hoofdstuk III – Leefmilieu wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Peter DESMET

Dirk VAN MECHELEN
